

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 899: “Tâm Kinh” Nói: Tướng Không Của Các Pháp, Không Sanh Không Diệt, Không Dơ Không Sạch, Không Tăng Không Giảm

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 076)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【”Tâm Kinh” nói: “Thị chư pháp không tướng, bất sanh bất diệt, bất cấu bất tịnh, bất tăng bất giảm” (Tướng không của các pháp, không sanh không diệt, không dơ không sạch, không tăng không giảm). Há chẳng phải là Vô thượng Bồ-đề đang rõ ràng ngay trước mắt đó sao?】

Vô thượng Bồ-đề ở đâu? Vô thượng Bồ-đề chưa từng rời khỏi quý vị dù chỉ một phút một giây. Trong nhà Thiền thường nói: “Lục căn môn đầu phóng quang động địa” (Trên cửa sáu căn phóng quang động đất), Thế Tôn trong pháp hội Lăng Nghiêm cũng giảng rất thấu triệt, rất rõ ràng, đó chính là căn tánh của sáu căn. Giao Quang đại sư trong “Lăng Nghiêm Chánh Mạch” dạy chúng ta “xả thức dụng căn”, lời này nói ra không sai chút nào, thế nhưng rất khó, cái “thức” của chúng ta không xả bỏ được. Thức là gì? Là vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, đây chính là thức; chúng ta không có năng lực nên không xả bỏ được. Dùng căn chính là dùng căn tánh của sáu căn; “tánh” thì không có phân biệt, không có vọng tưởng, không có chấp trước.

Ngài dạy chúng ta dùng “tánh thấy” của mắt, dùng “tánh thấy” để nhìn sắc bên ngoài thì đó là thấy “sắc tánh”, chứ không còn là “sắc trần” nữa. Cho nên, nếu quý vị dùng nhãn thức để thấy bên ngoài thì đó là sắc trần, dùng nhĩ thức để nghe bên ngoài thì đó là thanh trần; “trần” sẽ làm ô nhiễm tâm tánh. Quý vị phải có thể dùng “tánh thấy” để nhìn bên ngoài là sắc tánh, dùng “tánh nghe” để nghe bên ngoài là thanh tánh. Minh tâm kiến tánh, như vậy mới thực sự gọi là nhất trần bất nhiễm.

Cái lý này chúng ta đều hiểu, nhưng trên thực tế hiện nay chúng ta làm không được. Vì thế mới không thể không quay đầu lại “lão thật niệm Phật”, cầu

sinh Tịnh độ, hy vọng được sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc. Nương nhờ vào oai thần bổn nguyện của A Di Đà Phật gia trì, khiến cho tập khí phiền não từ vô lượng kiếp của chúng ta có thể được hàng phục, để thực sự có thể phù hợp với tiêu chuẩn “xả thức dụng căn” trong kinh Lăng Nghiêm.

Cho nên chúng ta phải hiểu rằng, giác tánh, Vô thượng Bồ-đề chưa từng rời khỏi chúng ta một phân một tấc, chưa từng rời khỏi chúng ta một phút một giây; chỉ xem chúng ta có thể quay đầu hay không, có thể chuyển đổi cái tâm niệm này lại hay không mà thôi. Phật quả thật là khổ khẩu bà tâm (miệng đắng lòng thương), thực sự là đại từ đại bi, ân đức như thế này khắp thế gian và xuất thế gian thật khó bề gặp được. Lời giáo huấn như vậy, điều quan trọng là chúng ta có thể lãnh hội được hay không, có thể tiếp nhận được hay không, có thể y giáo phụng hành hay không.